

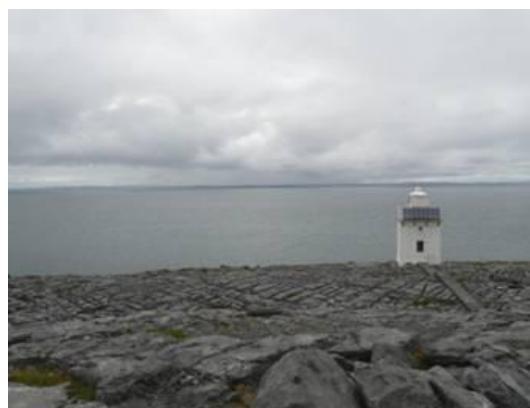
Parcs nacionals d'Irlanda: Burren i Connemara

Dates: 6 a 14 d'agost de 2009

Irlanda és un país de gran atractiu que ha quedat molt a l'abast nostre, a dues hores d'avió des del aeroport de Reus amb els vols de baix cost. En la nostra escapada d'enguany, entre altres indrets, varem visitar els dos parcs nacionals que comentem, que estan situats a la costa oest de l'illa, la zona menys poblada i més bonica del país.

Al sud de la ciutat de Galway s'estén el comtat de Clare, on hi ha el parc nacional del Burren. La paraula anglesa "Burren" prové de la paraula gaèlica irlandesa "Boíreann" que significa lloc rocallós. Aquest és un nom força adient si es té en compte la falta de cobertura vegetal del sòl i l'alt grau d'exposició de la pedra calcària que caracteritzen el paisatge de les 1.500 hectàrees incloses al Parc Nacional del mateix nom i que foren adquirides pel govern per a la seva preservació.

El punt més alt del parc és Knockanes (207 m). Cap a l'oest, el terreny acaba en uns penya-segats abruptes. Cap al sud la roca viva conviu amb zones de pasturatge. Aquest paisatge inusual de pedra calcària es va formar al període Carbonífer inferior, com a resultat del procés de sedimentació d'un mar tropical que llavors incloïa la major part d'Irlanda fa 350 milions d'anys. La roca, per tant, conté fòssils de coralls, eriçons, lliris de mar i ammonites.

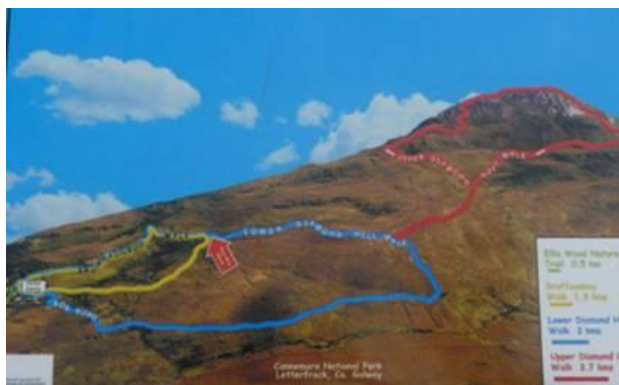
Les pertorbacions tectòniques i el lent procés erosiu ha donat a la zona la seva configuració actual. El Burren és una dels millors exemples de paisatge glacial-kàrstic del món. El paisatge va ser modelat durant el període de les glaciacions i per la karstificació dels darrers 10.000 anys. Les aigües de pluja acidificades pel diòxid de carboni dissolen la roca calcària i s'infiltra al terreny per fissures i dolines creant una veritable xarxa de rius i llacs subterranis. Només un migra de vegetació creix a les esquerdes.

El Burren és mundialment famós per la seva fauna i flora característiques. La història del poblament humà ha deixat a més alguns dolmens de fa 5000 anys i altres monuments megalítics interessants.

Seguint la carretera R-477 que voreja la costa pel far de Black Head es pot gaudir d'aquest paisatge sorprenent pel contrast entre la terra rocallosa, el verd de l'herba i la costa sempre agitada de l'Atlàntic, majoritàriament penya-segats

com els Cliffs of Moher, de 203 metres d'alçada, al sud de la zona. The Burren Way és un itinerari a peu de 35 km que travessa pel mig el parc entre Ballyvaughan i Doolin.

El Parc Nacional de Connemara està situat al nord-est del comtat de Galway i té una extensió 2.957 hectàrees de muntanyes, pantans, boscos i zones de bruc i de pastura. Quatre pics del famosos Twelve Bens es troben dintre els límits del parc, que es va obrir al públic al 1980. El territori es va adquirir per l'Estat i gestionat exclusivament per a la conservació.

Hi ha una gran varietat de flora, destacant les plantes insectívores i espècies rares de les zones àrtiques en les zones de més altitud. A les parts baixes es troben plantes de latituds més meridionals. Les torberes són abundants com a tot Irlanda, on encara s'explota aquesta varietat de carbó com a combustible.

L'avifauna del parc és variada, incloent rapinyaires com el falcó. Conills, guineus i ratpenats també són presents. El mamífer més gran és el poni de Connemara, abans salvatge i avui esdevingut domèstic i protegit. S'accedeix al parc per la població de Letterfrack, a tocar de la costa de Ballynakill Harbour. Del centre d'interpretació surten una xarxa de senders habilitats i condicionats per caminar sense problemes, ja que aquí el terreny verge està habitualment xop degut a les altes precipitacions.

Diamond Hill és una elevació de 455 metres sobre el nivell del mar que es puja fàcilment en una caminada circular de tres hores i des d'on es pot gaudir d'una esplèndida vista sobre la retallada costa cap a l'est i del llac i abadia de Kylemore cap a l'oest. Pujar a aquest modest cim dóna una visió de conjunt de la natura de la costa occidental irlandesa, amb immenses extensions de prats natural d'un verd incomparable esquitxades de clapes de bosc i guarnides de rierols i llacs d'aigües transparents.

Tot i que nosaltres ens va agafar la boira i el plugim en el darrer tram de la dreta pujada, a la baixada el cel es va obrir i varem poder contemplar totes les meravelles que ens envoltaven.

Meli Carrilero i Lluís Díaz